

Buda Attila irodalomtörténész az Országos Széchényi Könyvtár Tudományos Ülésszakán bemutatta az alábbi köteteket:

- Kötél Emőke – Rainer M. János (szerk.): *Esemény és narratíva*, OSZK–Gondolat Kiadó, Bp., 2013, 320 p.
- Stemler Ágnes (szerk.): *Források és hagyományképek*, OSZK–Gondolat Kiadó, Bp., 2014, 200 p.
- Bíró Csilla – Visy Beatrix (szerk.): *Tér(v)iszonoyk és térkép(zet)ek*, OSZK–Gondolat Kiadó, Bp., 2014, 262 p.

„Együtt szemlélve a Nemzeti Könyvtár éves Tudományos Ülésszakjainak előadásait szerkesztett formában közreadó sorozat eddigi hat kötetét, azonnal látszik, hogy igen sokszínű forrásanyagra épülő, tematikájában és feldolgozásában gazdag gyűjteménnyé álltak össze, amelyet legfőképpen az a körülmény jellemez, hogy noha szerzői, s az egymás után sorakozó írásokban exponált tárgyak erősen kötődnek ugyan a nemzeti könyvtárhoz, az eddigi kötetek azonban máris túlnőttek az intézmény falain, s szakmai hírnevet hoztak/hoznak az egykori előadóknak, a kötetbeli tanulmányok íróinak. Nyugodtan ki lehet jelteni, hogy evvel a sorozattal – illetve a megelőző tudományos napokkal, az előadások, tanulmányok mögött álló szellemi erővel – az Országos Széchényi Könyvtár betölti az ország első számú tudományos könyvtára kívánta színvonalát, s ez a tény, számtalan szakmai bizonytalanság, hiány és kilátástalanság szegélyezte életében, némi örömmel töltheti el az olvasót.

A sorozat egyik nagy erőssége továbbra is az a változatosság, ami leképezi az intézmény egyes részgyűjteményeit, kutatóműhelyeit. A tanulmányok – azt gondolom – elsősorban maguknak a nemzeti könyvtárban dolgozóknak nyújtanak segítséget ahhoz, hogy az egy fedél alatt, de mégis elkülönülten munkálkodó kollégák megismerjék egymás érdeklődését, kutatómunkáját, annak pillanatnyi eredményeit, azaz a legjobb értelemben vett csapatépítést szolgálják, másrészt – ezt viszont tudom – az eligazító iránytű szerepét tölt(het)ik be a könyvtár azon használói (vagy *nemhasználói*) között, akik a kötetek szerzőivel elsősorban mint szakmabeli kollégákkal találkoznak, vagyis a tudományos információcserét és kommunikációt segítik. Érdekes, általánosítható benyomás, hogy bár az egyes tanulmányok tulajdonképpen műhelymunkák, jelentős számban részközlemények, egy-egy dokumentummal (kézirat, kódex, nyomtatvány, képi vagy szöveges ábrázolás), valamilyen szempontból összetartozó dokumentumcsoporttal, más esetekben egy-egy szerzővel foglalkoznak, eltérő módszerekkel, általános, illetve speciális szempont szerint, mégis, az egyes kötetek s maga a sorozat mindezek ellenére egységes benyomást kelt. Ezt a kellemes érzést nyilvánvalóan és elsősorban a következetes, folyamatos tipográfiai jellemzők okozzák, – de nem csupán azok. Szerepe van ebben a jól megválasztott, az előadókat módszertanilag inspiráló, az egyes kötetek címébe is belekerülő előzetes elvárásnak és a köteteket lezáró tartalmi szerkesztésnek is.

Mivel az első három kötet bemutatása az említett sokszínűsége és akkor még nívumjellegre koncentrált, most inkább néhány nagyobb témakört, megközelítési módot szeretnék rögzíteni (éves tematikákról is lévén szó), elnézést kérve azokról, akikre itt nem

kerül sor, ám ezt a mulasztást majd igyekezni fogok bepótolni a nyomtatott megjelenés során.

Talán legelőször azokat a tudományközi tanulmányokat kell említeni, amelyek ötvözik a képi és szöveges információkat, sőt nem egy esetben az előbbiekből indulnak ki. Ezekben az írásokban a művészi alkotás bemutatása, értelmezése, összefüggései kerülnek középpontba. Külön ki kell emelni a kísérő, remekül sokszorosított illusztrációkat, egyébként minden eddigi kötetre – ahogy már volt róla szó – jellemző a tipográfiai csinoság, a különböző elemek tördelési összhangja. Vasné Tóth Kornélia egy kisgrafikai kiállítás kapcsán tekinti át Csiby Mihály életművét, kiemelve néhány jelentős témacsoportot, megmutatva személyes elkötelezettség és művészi kifejezés összetartozását. Másik írásában pedig a magyar világörökségi helyszínek, emlékhelyek ex libriseken való ábrázolásait tekinti át, bevezetőjében a hely és a könyvjegy fogalmának körüljárásával, földrajzi helyenkénti tematikus ismertetésével. Nagy örömmel lehet látni, hogy Katona Anikó folytatja az első világháborúval kapcsolatos, képi dokumentumok feldolgozását; az *Esemény és narratíva* című kötetben az alkotók és a megrendelő viszonyát vizsgálja igen éles történelmi helyzetben, a mindennapi élet egészét uraló propaganda nyomása alatt, amely tiltotta a véres valóság ábrázolását, ám az utókor éppen e hiányok következtében tud árnyaltabb képet alkotni az egykor történekről. Ez a következtetés, belátás intő példa is lehetne bármilyen kisebb vagy nagyobb hatalom számára... Szintén a nagy háborúhoz kapcsolódik a *Tér(v)iszonyok és térkép(zet)*ek című kötet Isonzó-tanulmánya, amely ugyan egy szűkebb helyszínre figyelve, egy még tágabb összefüggést villant fel: immár az egymással szövetséges hatalmak erőkülönbségéből adódó bizonyítási kényszert. Ezt a gondolatot már én sem akarom meghosszabbítani... Régebbi korokba visz Boreczky Anna tanulmánya, amely egy XVI. század eleji óraskönyv illusztrációs anyagát, elemeinek rokonságát vizsgálja, megállapításait a szakirodalom korábbi adataival összevetve, korát, eredetét pontosítva; írásában a tudománytörténeti összefüggések egybeolvadnak a művészettörténeti elemzésekkel. Erről a kis imakönyvről az egyik előző kötetben már Deák Eszter is beszámolt, ő elsősorban a gyűjteménybe kerülésre figyelt, a más szempontú elemzés kiegészíti és elmélyíti a már feltárt ismereteket. Egy századdal későbbi címlapokat elemez Csobán Endre Attila. Írása és illusztrációi részben azt mutatják, hogy milyen változásokat, mesterségbeli tökéletesedést indított el a könyvnyomtatás a képi ábrázolás terén is, emellett a díszcímlapokon megörökített alakok, jelenetek, kompozíciók mögötti, azokat kiváltó szimbólumok felfejtésével a ma már nem közismert, a megértéshez azonban elengedhetetlen művelődéstörténeti háttérrel eleveníti meg. Bánfi Szilvia tipográfiatörténeti írása egy – a magyar történelemben később jelentős szerephez jutó – nyomda betű- és illusztrációs anyagát: eredetüket, felhasználásukat vizsgálja. A szépen reprodukált illusztrációk kompozícióikat tekintve a kor kegyességi irodalmának ikonográfiai lenyomatai, képi eredetük – amennyiben egyáltalán és biztosan azonosítható – évszázadokkal korábbi, kanonizálódásuk azonban éppen használhatóságukat mutatja, hiszen magukba foglalják azt az érzés- és gondolatvilágot, amely a kor emberét, a Landerer-nyomda termékeinek olvasóit foglalkoztatta. Nem képzőművészeti jellegű, ám gazdag fényképanyaga miatt feltétlenül említeni kell Rózsafalvi Zsuzsanna írását, amely a Révai Testvérek Üllői úti kereskedelmi központjának épülettörténete, kitekintéssel a cégtörténetre, a jelentős vállalkozásokra, majd a saját könyvesház építtetésére, berendezésére, működésére. E tanulmány az adott témakörben

hézagpótló, hiszen még kiadótörténettel is jobban áll a hazai művelődéstörténet, mint egy-egy könyvkereskedelmi objektum ismertetésével, pedig az előbbiben sem lehet dúskálni.

Egy másik póluson állnak a kimondottan filológiai-nyelvészeti íráások. Szvorényi Róbert a (poszt)modern irodalomtudomány egyik központi fogalmának, az intertextualitásnak szövegépítő, a célszöveg emendálását segítő működését tárja fel Baranyai Decsi János – Toldy Ferenc által kiadott – történeti munkájában. Bíró Csilla – aki saját kutatási korszaka mellett a XIX. századba is kirándul, erről később – folytatja az Andreas Pannonius-kiadás munkálatai közben felmerült kérdések megválaszolását, ezúttal a források egy részét tisztázva. Ekler Péter Augustinus Moravus későhumanista író *De modo epistolandi* című munkájának személyes, részben magyar vonatkozású leveleit értelmezi és foglalja össze, evvel a szerzővel és korával kapcsolatos ismeretek bővüléséhez járul hozzá. Terbe Erika írásának egyik érdekessége a szöveges „kép a képben”-effektus, azaz egy 1773-ban kelt levélben olvasható, majd háromszáz évvel korábbi másik levél(részlet) datálásának pontosítása hely és idő szempontjából. A rövid írás igazi nyomozómunkát takar: a küldő levélszövegének a megtalálását, az alapszöveg és a főszöveg helyesírási sajátosságainak rögzítését, a levélben olvasható nevek alapján Pray György datálásának megkérdőjelezését, a földrajzi nevek segítségével a keletkezés helyének megközelítő rögzítését; de két fontos körülmény még mindig homályban maradt: miért közölte Révai Miklós és honnan ismerte Pray? A válasz várat magára, de éppen a lehetséges megoldások után felmerülő újabb kérdések adják a filológiai kutatások szépségét, a nemzedékek korokon és megközelítési módszereken átnyúló egymásraultaltságát, egymás munkájának folytatását. Hasonlóképpen érdekes C. Vladár Zsuzsának a Halotti beszéd két – Sajnovics János és Révai Miklós tollából való – fordításának precíz összehasonlítása, amely, lám, a (mű)fordítás később manifesztálódó, ám már ekkor is jelenlévő dilemmájára utal: mihez legyen hű, aki fordításra adja a fejét, a forrásszöveghez-e, avagy a célszöveghez? Ám nemcsak a régebbi korok, a huszadik század is méltóképpen képviselve van a forrásfeltáró és -forrásértelmező íráásokban. Kosztolánczy Tibor és Nemeskéri Erika például Osvát Ernő levelezését feldolgozó munkájukból közöltek mutatványt, némiképp a nagy háború évfordulójához kapcsolódva, tanulmányuk első részében a Nyugat szerzőinek vegyes, időben is változó reakcióit rögzítve. Mellékletként közlik Cselényi-Walleshause Zsigmond Osvátnak a frontról küldött leveleit, amelyekben többek között beszámolt ott készített festményeiről, azok indítékairól is. Ezek a levelek mintegy illusztrációi lehetnének Katona Anikó egyik korábbi tanulmányának. És nem hiányzik a jelennel összeérő igen közeli félmúlt sem. Kötél Emőke a napjainkban is igen népszerű, olvasott Örkény István prózájának egyik jelentős forrásával, a viccel foglalkozik az *Események és narratíva* című kötetben, feltárva annak szövegrendező, szövegalakító szerepét. A sorozat legújabb, terekkel, narratív térképződéssel foglalkozó kötetében Mezey László Miklós, Visy Beatrix és Boka László írásai pedig mintegy módszertani kiegészítői egymásnak. Mezey Duba Gyula életművét és annak legfontosabb helyszínét faggatva, igen részletesen ismerteti a felvetődő történelmi, műfaji kérdéseket, s egyben értelmezi a városi helyszínű regények trilógiáját. Módszere elsősorban leíró, amivel jól tudja érzékeltetni a választott szerző alkotói technikáját is. Visy Beatrix Márton László regényét nem az eseménytörténet, vagy a tartalom, hanem az ábrázolás problémája felől közelíti meg, egyszerre elméleti ismeretekkel és olvasói érzékenységgel felvértezve, s rámutat arra az ellentmondásra, amely a valóság tényszerű leképezése, illetve a művészi megörökítés között

feszül. Hogy mennyire általános problémáról van szó, az akkor válhat világossá, ha Adornónak e tanulmányban olvasható sorait, az erőszak és halál hasonló jelenléte miatt, az idén szintén évfordulós, és e kötetekben több szerző által is megidézett világháborús tematikára alkalmazzuk. Hiszen belső szükségletként, kikíváncozó vallomásként, emlékezőként, megértésre törekvésként, gazdasági megfontolásból, vagy egyszerűen csak divatból számtalan szépirodalmi alkotás született, amelyek között sematikus vagy szirupos, notabene! tovább gyűlölködő írások is voltak, ezeket azonban ellensúlyozzák Hemingway, Romain Rolland, Tersánszky Józsi Jenő, Kuncz Aladár, Markovics Rodion – kiragadott példák – és más szerzők munkái. Ez a tény azonban mintha éppen azt az állítást bizonytalanítaná el, amely szerint Auschwitz (az első világháború) után nem lehetséges többé költészet. Boka László három, a huszadik század második felében, utolsó évtizedeiben alkotó prózaíró közös (lét)tapasztalatait vallatja Bodor Ádám, Agota Kristof és Papp Sándor Zsigmond narratívájában. Mindhármuk élménye a határ(lét) valamilyen formája, amely részben kiváltója, részben őrzője az elkészült munkáknak. A tanulmányíró distanciákra és azonosságokra érzékenyen mutatja meg a valósághoz kötődő, s azoktól elrugaszkodó, végső soron a művészi ábrázolást megvalósító prózapoétikai eszközöket.

Külön blokkot lehetne létrehozni a történelmi Magyarország egyes nemzetiségeivel foglalkozó írásokból. A közös múlt, a sűrűlódások, a valódi és az eltúlzott sérelmek, a megoldhatatlan konfliktusok egyaránt jelen vannak Vesztróczy Zsolt, Mann Jolán, Kovács Eszter írásaiban. Egyszerűbb ebből a szempontból az utolsó, amely egy új beszerzéshez kapcsolódik, a tárgyalt tudósítás még a nemzeti ébredés előtti időszakban keletkezett. A törökök északi terjeszkedése a XVI. századtól Csehországban is akut politikai problémává lett, a magyarországi harcokról az olvasni tudók igényelték a tájékoztatást. Az igen informatív tanulmány röviden összefoglalja az első cseh nyelvű, török tárgyú nyomtatványokat, az új szerzemény kiadásának körülményeit. Kitér a hasonló röplapok tudósításainak tartalmi sajátosságaira, majd összeveti más korabeli leírásokkal, s ennek alapján elhelyezi az egykori, aktuális híreket közlő röpiratot a tolnai csatáról szóló források sorában. A másik két szerző későbbi századokban a nemzetiségi ellentétek akut vagy elválás utáni időszakát tárgyalja. Vesztróczy Zsolt egy szlovák élclap karikatúráinak vizsgálatával, Mann Jolán pedig két horvát író munkásságával támasztja alá, hogy az egykori nemzetiségi jelenben és a közelmúltban is milyen erős nyomot hagytak a magyarsággal kapcsolatos tapasztalatok, a képi világban áttételesen, sematikusán, karikatúraszerűen, egyben felületesen, erős előítéletességgel, a prózában egyértelműbben, az alkotói személyiségbe beépülve, a hatalmi konfliktusokat érzékletesebben és átélhetőbben megjelenítve, a magyarosító tendenciák hatástalanságát is megmutatva.

S bár a tudományos napok előadásai legtöbbször valóban az OSZK valamelyik gyűjteményéhez kapcsolódnak, Zsupán Edina tanulmánya az egyik kivétel, amennyiben egy corvinakutatás közben véletlenül a wolfenbütteli könyvtárban talált nyomtatvány eredetére kíváncsian, feltárja keletkezésének okát, körülményeit, szerepét, célját, de legfőképpen tartalmát, amely köszöntő szövegekből, illetve magának a könyvtárnak a leírásából áll. A gesztus, amivel a szöveg készült szimbolikus elemeket is magába foglal, amelyek kölcsönösen erősítik egymást, s együtt megkérdőjelezetlen bizonyossággal jelölik használat és arra való kijelöltség egységét.

Az *Esemény és narratíva* című kötetből látszik, hogy a nagyjából két és fél éve a Nemzeti Könyvtár szervezetébe került, kissé hányatott sorsú 1956-os Intézet betagozódott, s bár a korábban általa gyakorolt feltáró és feldolgozó tevékenység messzebb állt a szigorúan vett könyvtári munkáktól és szolgáltatásoktól, de nincs távol az Intézményben és különgyűjteményeiben folyó mátrix alapon szervezett tudományos munkától. Mindemellett, az említett kötet első részében olvasható tanulmányokból úgy látszik, hogy bizonyos különállás megmaradt. Ez adódik elsősorban abból, hogy az egykori önálló intézet munkatársai által kutatott és kutatandó történelmi esemény *külső tárgy* a könyvtár életében, másfelől a tematika és a megközelítések, a vizsgálati módszerek eltérőek, nem annyira művelődéstörténeti, mint inkább politikatörténeti irányultságúak. Az 1956-os forradalom, a történelmi esemény szinte azonnal különböző – földrajzi hely szerint is elkülönülő – ideológiák, értelmezések tárgya lett, majd spontán és akart feledés tárgya, később a nyolcvanas évek végén, mint a rendszerváltás egyik legitimációs oka támadt fel. Ezt követően erősödött meg a kádári narrációtól eltávolodó, de ismét politikailag színezett történeti, politológusi feldolgozás, valamint a társadalmi kibeszélés igénye. 1996, majd 2006 a különböző megközelítéseknek az évfordulókhoz kötődő, növekvő számával, azok egy részének a magyar nyelvterületen kívülre kerülésével a még elképzelhető feldolgozások számát csökkentette, ez a tény pedig módszertani változtatásokat indukált. A nagy eseményekre, összefüggésekre, karizmatikus vagy éppen ellenkezőleg, taszító, megosztó személyekre koncentrált tárgyalásokat ezért felváltotta a részesemények vizsgálata, hiszen innen szemlélve nyílik inkább lehetőség (esetleg) a múlt, a történetek pontosabb és árnyaltabb megismerésére. A nagy tablók után eljött a mozaikokból összeállított képek kora. Ezt bizonyítja Eörsi László a Széna tér környéki fegyveres csoportok november negyedike utáni eseménytörténetével, Ungváry Krisztián a Corvin közben megsemmisített harckocsik azonosításával, Somlai Katalin a Békés megyei önkormányzatiság megmaradásának illúziójával, Lénárt András a(z egykori) Köztársaság téri kommunista pártház ostromának történetével. És itt, ezen a ponton kell említést tenni arról a sokszor kínzó tapasztalatról, amellyel elmúlt korok kutatója nem is oly ritkán találkozhat, arról, hogy az egyes fennmaradt források, a különféle emlékezések nem mindig segítenek, nem mindig alkalmasak az egykor történetek megismerésére, sőt nem egyszer éppen azok elfedésére születtek. Ráadásul az emlékezésekbe, mintegy panelként, sokszor öntudatlanul, mások emlékezéseinek részletei, tapasztalatai, korábbi olvasmányélmények is beépülhetnek a nagy elbeszélésre való törekvés jegyében. Evvel a jelenséggel nyilván az 56-os Intézet kutatói szembesülhetnek a legélesebben. A keletkezés körülményeit kellett figyelembe venni például a periratokra épülő eseményrekonstrukciókban, ahogyan a szovjet katonai jelentések eltúlzott veszteségében is. Utóbbi persze nem volt új jelenség, már 1945-ben hasonló, kozmetikázott számokkal élt Malinovszkij marsall is, amikor Sztálinnak küldött jelentésében megindokolta, hogy miért tartott olyan sokáig Pest és Buda ostroma. A jelenség azonban nem csupán szövegekben, hanem például az egykorú fényképeken is megmutatkozik, ahogyan ez Ungváry Krisztián nyomozással felérő tanulmányából kiderül, amelyben arra keresi a választ, hogy a Corvin közben hány szovjet harci jármű veszett is oda. Lénárt András a Köztársaság téren fényképező fotósok képsorozatainak objektivitását kérdőjelezi meg, noha azok hitelességében nem kételkedik. Utólag meg lehet állapítani a helyszínen készült fényképek hatását, legerősebb összetevőjét éppen az irányított objektivitásban lehet

megtalálni. Ugorva egyet az időben, Heltai János a hitelesség (álarca) és a politikai/felekezeti propaganda közötti kapcsolatot kutatja az 1674. évi gályarabperhez kapcsolódó, egy évvel később megjelent latin és német nyelvű röpiratban. Szoros olvasással kideríti, annak hitelessége kétségtelen, bár inkább iratnak, jegyzőkönyvnek lehet tartani, mint szerzői munkának, s nem hamis nyomdahellyel, hanem nyomdahely nélkül jelent meg. Bíró Csilla, aki mintegy kirándulásként tárgyalja Eötvös József *A karthauzi* című regényét, megemlíti a regényíró látogatását a Grande Chartreuse kolostorban, amelyről – igaz áttétellel – beszámolt a Pesti Napló oldalain. A tanulmány írója sorra veszi Eötvösnek a látogatással kapcsolatos megállapításait, s kérdőjeleket illeszt melléjük, jelezve fikció és valóság egybecsúszását, határának bizonytalanságát, mindkettő állításainak képlékenységet.

Talán ennyiből is kiderül, hogy az Országos Széchényi Könyvtár ülészekjain, tudományos napjain elhangzott előadások szerkesztett változatait közreadó sorozat a magyar nyelvű kultúra és kulturális emlékezet fontos témáit értékes és érdekes módon dolgozza fel, számtalan megközelítési újdonsággal, s nyugodtan ajánlható a művelődéstörténet legtágabb körének kutatói, a művelt olvasóközönség figyelmébe.”

Buda Attila